

tífica del preparat. Jo no puc parlar del procediment per pròpia experiència; ho cito aquí per ésser el més novíssim tractament.

Donats els resultats negatius o d'acció perillosa dels moderns tractaments avui emprats, sobresurt encara el tractament simptomàtic del tifus, consistent amb atencions escrupoloses, alimentació de malalt i tractament de les alteracions càrdio-vasculars i de les complicacions que poden presentar-se amb la corresponent terapèutica.

Crec inútil de parlar de les atencions amb les quals han de rodejar-se els tifòidics; car són coneguts de tothom. Dec citar, tanmateix, que el metge ha de ponderar les possibilitats de si un malalt pot ésser tractat a casa seva o si fóra millor de traslladar-lo a una clínica, donant el curs llarg i penós de la malaltia.

Especial importància té, com ja hem dit, l'alimentació del malalt, a fi d'evitar la consumpció, donada la duració i gravetat de la malaltia. L'antiga opinió sustentada de donar una alimentació esquifida en atenció a les lesions intestinals i a l'estat tòxic avui ja gairebé ningú la sustenta. Per tal d'enfortir les resistències del malalt, és preferible de nodrir al malalt de la millor manera possible, atenent, en escollir els aliments, a les seves condicions. A tal fi, estan indicats els aliments líquids o lleument pureics, preferentment llet sola o afegint-hi té, cafè, cacau, nata amb sucre; a més, sopes, purés no gaire espessos d'avena amb mantega, sopes de sèmola, sagó, arròs, maicena, arron-root, tapioca, amb la sal corresponent i en forma líquida o pureica poc espessa. També han d'esmentar-se purés clars de patata, de fruits, gelatines de carn, sopes de brou animal amb sagó o rovell d'ou, ous crusos o poc cuits. Moltes vegades s'ha recomanat de bon principi la carn. Jo no puc pas avenir-me amb tal recomanació, perquè la carn preparada de la manera corrent, pot fer mal. Prefereixo ordenar badella o gallina cuites, finament trinxades i passades per un sedàs fi i barrejades amb sopa, o cervell de badella o de porc ben triturats, també amb sopa. La manca de gana del malalt obliga a variar en el possible la dieta. Freqüents àpats amb intervals de 2-2 1/2 hores, amb un contingut de 35-40 calories per quilogram de pes del malalt estan indicats. En desaparèixer la febre, l'alimentació serà més abundant; però sense abandonar els aliments de consistència de purés: aliments fets amb llet, pu-

rés de farina, llegums, carns blanques finament picades, pa blanc, borregos. Els pacients han de mastegar bé i engollir lentament. Encara en la convalescència es recomana dietes acurades i fàcils de pair.

Per a desvetllar la gana són molt convenients les petites dosis d'alcohol, del que pot, així mateix, prescindir-se quan el malalt és jove i no està greument atacat. En persones d'edat i en aquelles que l'aparell circulatori de les quals és dèbil, dono amb convenciment alcohol des del començament, en forma de vi o cognac barrejat amb té o llet. En cas de debilitat és un bon recurs de conteniment al costat dels cardiotònics i analèptics.

El tractament pels banys gairebé no és possible d'utilitzar en la pràctica privada, els quals han d'ésser substituïts en molts casos amb ablacions i embolcalls freds. Presten bon servei, car per una banda renta la pell i per altra combaten l'entorpidiment cerebral.

Les alteracions de l'aparell circulatori es manifesten en el tifus per una pèrdua del tonus vascular, cognoscible per la disminució de la tensió del pols. En segona línia apareixen les alteracions múscle cardíac, motivades per accions tòxiques sobre el cor; apareixen en forma de degeneracions parenquimatoses o de miocarditis intersticial, donant-se a conèixer per atonia vascular, augment de la freqüència de pols, arítmia i també per desigualtats en el pols. Les fortes alteracions cardíques produeixen la dilatació i en casos a la insuficiència de la vàlvula mitral. És fàcilment comprensible que a la primera aparició d'alteracions càrdio-vasculars ha d'instituir-se una medicació càrdio-tònica-enèrgica. En casos de poca intensitat, poden utilitzar-se els preparats de digital en forma d'infús, pols, preparats especials com digipuratum, digalena (tabletes o gotes). En casos greus, el digipuratum o la digalena s'empraran per via paraentèrica, en totes les seves formes: subcutània, intramuscular o intravenosa. Es mantindrà una minuciosa observació de l'aparell circulatori. Com estimulants es poden donar injeccions subcutànies de nitrat d'estrignina (2 a 3 vegades al dia 0.2-0.3 mgr.), preparat de càmfora, especialment els nous preparats de cardiazol, hexeton, etc. Si apareix el col·lapse estan indicades les injeccions intravenoses de digital i preferentment preparats d'estrofantus o conjuntament amb preses de cafè amb cognac. En casos,